

Szentbeszéd-sorozat templomunkban az őszi vasárnapokon

„Meg kell ismernetek, amiben hisztek! Mélyebben kell gyökeret vernetek szüleitek hitében, hogy határozottan ellen tudjatok állni korunk kihívásainak, ha nem akarjátok, hogy hitetek kiszáradjon, mint a harmatcsepp a napon.” – A XVI. Benedek pápa ifjúsági katekizmusának bevezetőjében megfogalmazott gondolatok nem csupán az ifjúságra vonatkoznak. Mindnyájan új kihívásokkal találkozunk mindennapi életünkben – lelki-szellemi és erkölcsi téren egyaránt. A 2011/12. évben ezért szentbeszéd-sorozatban gondolkodunk minderről. Az őszi vasárnapokon – a *Hiszkegy* imádsága alapján – hitünk titkait elmélkedjük végig, a 2012. évi nagyböjt során pedig erkölcsi kérdésekre figyelünk majd.

Terveink szerint *őszi témáink* az alábbiak szerint alakulnak:

Okt. 9.	Hiszek Istenben	
Okt. 16.	Hiszek egy Istenben, aki Atya, Fiú, Szentlélek	
Okt. 23.	Isten Atyánk és Teremtőnk	
Okt. 30.	Jézus Krisztus, Isten Fia, Megváltónk	
Nov. 6.	Hiszek a Szentlélekben	Nov. 13. <i>Elsőáldozás</i>
Nov. 20.	Az egy, szent, katolikus és apostoli Egyház titka	
Nov. 27.	Az örök élet ajándéka	

* * *

Krizishelyzetben lévők támogatása

Sajnos a gazdasági válság következtében sok-sok magyar ember szegényedett el önhibáján kívül. Az Egyházmegyei Karitás segélyt ajánl azoknak, akik becsülettel igyekeznek helytállni, de anyagi lehetőségeik határára jutottak. Olyan kisnyugdíjasoknak, illetve olyan családoknak tudnak segíteni, akik nehézségeik ellenére mindeddig fizették víz-, gáz-, villany-számláikat, de mostanra krizishelyzetbe jutottak, és alapvető rezsiköltségeiket sem tudják kigazdálkodni. **Téli tüzelő** beszerzésére is lehetőség van.

A segítség igénybe vétele a parókiákon keresztül történhet. Egyházközségünkben **Tarsolyné Nyitrai Éva** (06-30/386-48-66) vállalta a közvetítést. Kérjük, keressék bizalommal a rászorulókat, vagy közvetlenül a parókus atyát. Kérjük azt is: kutassuk fel azokat a „szemérmes szegényeinket”, akik nem folyamodnak sehová segélyért, de támogatásra szorulnak. – Éljük a lehetőséggel: segítsük rászoruló családjainkat, időseinket, gyermekeinket!

* * *

Görögkatolikus Parókia, 4400 Nyíregyháza, Legyező u. 3.

www.kertvarosigorogok.hu

Tel. 42/341-257; 30/415-50-92; E-mail: obbagyl@upcmail.hu

Felelős kiadó: Dr. Obbagy László parókus

A KERTVÁROSI GÖRÖGKATOLIKUS
EGYHÁZKÖZSÉG ÉRTESÍTŐJE

LEGYEZŐ

2011. NOVEMBER

ELHUNYTJAINKRA HITTEL EMLÉKEZVE

„A halállal szemben számos kérdést vetünk fel és érzelmet élünk át, amelyek emberi mivoltunkból fakadnak. Isten azonban példát mutat nekünk, még a haláltól sem torpan vissza, hanem felvállalja, majd két napon át a sírban fekszik. Krisztus teljes mértékben felölti az ember halandó testét azért, hogy azt majd Isten dicsősége ragyogja be. Krisztus halála az élet forrása, mert Isten szeretetével megerősítette azt. A halált a nálánál erősebb isteni szeretet győzte le, így sem Jézus Krisztus felett, sem pedig a keresztségben és a hitben az Úrhoz társultak felett nincs hatalma. Az új és örök élet a Keresztfa gyümölcse; fa, amely Isten világossága, fénye és ereje által virágzik és gyümölcsözik. Krisztus Keresztje nélkül a természet ereje tehetetlen maradt volna a bűn hatalmával szemben. Ezért volt szükség Isten végtelen, szívből jövő szeretetére.”

XVI. Benedek pápa

* * *

ELSŐÁLDOZÓINKNAK

Párizsban nemrég halt meg Camille Bellaigue, híres zenekritikus. Halála alkalmával az összes lapok megemlékeztek életének egy bájos epizódjáról, melyről ő maga is mindig a legnagyobb kegyelettel beszélt.

Kisfiú korában, amikor első szentáldozásáról volt hazatérőben, ösztetalálkozott az utcán Charles Gounod-val, aki egyébként jó barátja volt családjának. A nagy zeneszerző meghatódottan ölelte meg a gyermeket, azután letérdelt előtte és áldását kérte. Bellaigue lelkében – saját szavai szerint – haláláig változatlanul elevenen élt ennek a percnek felemelő emléke.

(1932)

AKTUÁLIS HÍREINK

Immár egy hónapja végzi **liturgikus gyakorlatát** templomunkban **Juhász Dóra** kántor szakos főiskolai hallgató. Lelkiismeretes készüléte igénylő, jó szívvel végzett szolgálata segíti az alkonyati vagy reggeli zsolozsmákon részt vevő hívek áhítatát, és jelentősen megkönnyíti a szertartást vezető pap imádságát. Köszönjük szolgálatát.

Okt. 30. és nov. 3. között templomunkban ún. „**hramotás napokat**” tartunk, azaz pannachidával és név szerinti megemlékezéssel egybekötve végezzük a Szent Liturgiát megboldogult családtagjainkért, hozzátartozóinkért, valamint egyházközségünk volt papjaiért, jótévedőiért. November 4-én, elsőpénteken a **Rózsafüzér Társulat elhunytjaiért** imádkozunk. Ezen a napon – mint minden hónap első péntekén – felkeresem az egyházközség fekvőbetegeit is. Ezúton is kérem, jelezzék a hívek, ha egy családban ágyhoz kötött beteg van.

Szokásos, ismétlődő imaszándékainkra kivételesen a hónap második hetében kerül sor. November 9-én, szerdán a **lelki- és szeretetvállalással küzdő családjainkért**, 10-én, csütörtökön pedig az **áldott állapotban lévő édesanyáinkért** ajánljuk fel a Szent Liturgiát.

November 8. kedd. **Szent Mihály főangyal és az összes mennyei erők ünnepe.** Szertartásaink a hétfő esti vecsernyétől kezdve az ünnepi liturgikus rend szerint zajlanak.

November 13-án öt ifjú részesül először Krisztus szent testében és vérében. **Első szentáldozásuk** az egész egyházközség ünnepe, öröme. Amikor **Gulyás László, Jámbor Pál, Perinecz Kitti, Seszták Anna** és **Seszták Lilla** a Szent Eukarisztiában részesül, velük együtt mindnyájan megtapasztalhatjuk a „testvérek vagyunk Krisztusban” felemelő bizonyosságát, az eukarisztikus közösség Istenhez emelő örömét, s Krisztus Teste, az Egyház élő és éltető valóságának titkát.

November 14-én 17 órakor **kántor szakos** főiskolai hallgatók **koncertje** lesz a Szent Atanáz Hittudományi Főiskolán. A hangverseny nyitott, a részvétel ingyenes. Örömmel ajánljuk – szép kezdete lehet a karácsonyt megelőző lelki készülődésünknek.

November 15-én elkezdődik egyházunkban a **karácsonyt megelőző bűnbánati időszak.** Vegyük komolyan a megtestesülés ünnepére való lelki készülődést, amely segíthet abban, hogy megéljük a karácsony valódi misztériumát.

Kenyéráldással és lítiával megszentelt ünnepnapunk lesz **november 21-én**, hétfőn: **az Istenszülő templomba vezetése ünnepén** teljes liturgikus rendet tartunk.

A 2012. nyarán esedékes, egyházmegyénk alapításának 100. évfordulója kapcsán zajló **római zárándoklat** szervezése elindult. Ha valaki nem jelent meg ezen a megbeszélésen, vagy még most akar jelentkezni, haladéktalanul keresse a parókust.

Egyházközségünkben a **szerdai** napon zajlanak a **hittanórák.** A kertvárosi iskolában délután **negyed háromtól** várom a **gyerekeket.** **Fél ötre** a parókiára várom a **gimnazistákat.** – Bizalommal és várakozással jelzem, hogy elkezdődött a **felnőtt katekézis** is, erre minden második szerdán várjuk a résztvevőket. Ezekben a napokban este lesz a Liturgia is, és utána, **negyed 7-kor** tartjuk az összejövetelt. E havi időpontjaink: **november 9., 23.** – Természetesen mindemellett **vasárnaponként** a gyermekek minden korosztályának jelenlétére számítunk a Szent Liturgia után kezdődő hittanórán.

Többek kérésére, kérdésére örömmel jelezzük, hogy december elejére elkészül templomunk bejáratához az új **szenteltvíztartó.**

Igent mondtunk a **Duna Televízió** Vallási Szerkesztőségének felkérésére, akik **december 11-én** közvetíteni szeretnék a Szent Liturgiát templomunkból. Ez a kérés egyrészt megtiszteltetés és felelősség, másrészt veszély. Tisztelettel kérem minden egyházközségünkhöz tartozó testvéremet, tekintse ezt az alkalmat hitvallásnak, tanúságtételnek. Senki ne maradjon távol a közvetítés miatt. A televíziós adás

sem szereplésről nem szól, sem önmagunk reklámozásáról. Hiteles imádságról, a liturgikus közösségben megtalált örömről viszont szólnia kell. Semmi másra nincs hát szükségünk, mint hívő jelenlétünkre, „mindenvasárnapos” imádságos lelkületünkre, örömet sugárzó ünneplésünkre.

Barázdált arcú időseink jósága, középkorú társaink hívő bizalommal megharcolt élete, ifjaink tiszta, jövőre irányuló tekintete, fiatal család-jaink, itt-ott kissé pajkos gyermekeink templomi otthon-érzete átsugározhat a képernyőn át mások életébe is. De még ezt sem akarjuk „direktben”, legfeljebb következményként reménylünk benne. „Direktben” semmi mást nem akarunk, csak tisztességgel megimádkozni a magunk örömteli, lelki oázist jelentő, életet rejtő és életet adó vasárnapját.

kinyitotta az ajtót és azt mondtam neki: „Sajnálom, Jane, nem akarok elválni.”

Csodálkozva rám nézett, és megérintette a homlokomat. „Lázás vagy? – kérdezte. Elvettem a kezét a fejemről. „Sajnálom Jane, ahogy mondtam, nem válok el. A házasságom talán azért volt unalmas, mert nem értékeltük életünk apró részleteit, nem azért, mert már nem szerettük egymást. Rájöttem, hogy attól kezdve, hogy az esküvőnk napján karjaimban vittem haza, egészen addig kellene a karjaimban tartani, míg a halál el nem választ minket.”

Jane hirtelen magához tért. Hangosan felpofozott, majd bevágta az ajtót és zokogásban tört ki. Lesétáltam a földszintre és elhajtottam.

Az útba eső virágboltban rendeltem egy csokor virágot a feleségemnek. Az eladó lány kérdezte, mit írjon a kártyára. Mosolyogtam és azt írtam: „Minden reggel a karjaimban viszlek ki, míg a halál el nem választ minket.”

Azon az estén, mikor hazaértem, virág a kezemben, arcomon mosoly, felrohantam az emeletre, azért, hogy a feleségemet az ágyban találjam – holtan. A feleségem hónapokig harcolt a rákkal, és én annyira el voltam foglalva Jane-nel, hogy észre sem vettem. Tudta, hogy hamarosan meg fog halni, és meg akart menteni bármiféle negatív reakciótól a fiúnk részéről, ha végigvisszük a válást. Legalább a fiúnk szemében én egy szerető férj vagyok.

Életetek apró részletei azok, amik igazán számítanak egy kapcsolatban. Nem a ház, nem a kocsit, tulajdon, a pénz a bankban. Ezek csak előmozdítják a boldogságot, de önmagukban nem adhatnak boldogságot.

Szóval találj időt, hogy a házastársad barátja légy, és tegyétek meg azokat az apró dolgokat egymásért, amik meghittséget, intimitást eredményeznek. Legyen valóban boldog a házasságotok!

(Nem csak amerikai)

HÁZASSÁG KRÍZIS-HELYZETBEN

Amikor aznap este hazaértem, a feleségem felszolgált a vacsorát, én pedig megfogtam a kezét, és azt mondtam: „Szeretnék valamit elmondani.” Ő leült és csendben evett. Megint láttam a fájdalmat a szemében.

Hirtelen nem tudtam, hogyan nyissam ki a számat. De tudatnom kellett vele, min gondolkodtam. „El akarok válni” – hoztam fel a témát nyugodtan.

Nem tűnt idegesnek a szavaim hatására, helyette inkább lágyan megkérdezte: „Miért?” Kikerültem a kérdést. Ez feldühítette. Félredobta az evőeszközöket és rám üvöltött: „Te nem vagy igazi férfi!”

Azon az éjjelen nem beszéltünk egymással. Ő sírdogált. Tudtam, hogy rá akar jönni, mi történt a házasságunkkal. De nem igazán tudnék neki kielégítő választ adni; én már Jane-t szeretem, nem őt. Nem vagyok már szerelmes belé. Csak sajnálom!

Mély büntudattal, felvázoltam egy válási szerződést, amiben az állt, hogy megtarthatja a házat, a kocsit, és a cég 30 %-át. Rápillantott, majd darabokra tépte.

A nő, aki 10 évet töltött velem az életéből, idegenné vált számomra. Sajnáltam, hogy elvesztegette az idejét, forrásait, energiáját, de nem tudtam visszavonni, amit mondtam, én már Jane-t szeretem. Végre hangosan sírt előttem; pontosan erre számítottam. Hogy sírni láttam, egyfajta megkönnyebbülést jelentett számomra. A válás ötlete, ami már hetek óta kínozta, szilárdabbnak és tisztábbnak tűnt most.

Másnap nagyon későn értem haza. Láttam, hogy valamit ír az asztalnál. Nem vacsoráztam, hanem egyenesen aludni mentem, és nagyon gyorsan elaludtam, mert fáradt voltam a Jane-nel töltött eseménydús nap után.

Amikor felébredtem, még mindig ott ült az asztalnál, és írt. Nem érdekelt, úgyhogy megfordultam és aludtam tovább. Reggel megmutatta a válási feltételeit: semmit nem akar tőlem, hanem 1 hónap felmondási időt kér a válás előtt. Azt kérte, hogy ez alatt a hónap alatt mindketten tegyünk úgy, mintha normális életet él-nénk, amennyire lehetséges. Az indokai egyszerűek voltak: a fi-úknak 1 hónapon belül lesz a vizsgája, és nem akarja összeza-varni a tönkrement házasságunkkal. Ez számomra elfogadható volt. De volt még valami: megkért, hogy idézzem fel, ahogy az esküvőnk napján a karjaimban bevittem a hálószobába. Arra kért, hogy ez alatt az egy hónap alatt, minden nap, reggelente a karja-imbán vigyem ki a hálószobából az ajtó elé.

Azt gondoltam, kezd megőrülni. Csak azért, hogy az utolsó na-pokat elviselhetővé tegyem, beleegyeztem a furcsa kérésébe.

Elmondtam Jane-nek a feleségem válási feltételeit. Ő hangosan nevetett, és azt gondolta, ez abszurdum. „Nem számít, milyen trükköt alkalmaz, szembe kell néznie a válással” – jegyezte meg gúnyosan.

Semmiféle testi kapcsolatam nem volt a feleségemmel, mióta be-jelentettem, hogy el akarok válni. Úgyhogy amikor az első nap kivittem, mindketten olyan sutának tűntünk. A fiúnk tapsolt mö-göttünk, „apu a karjaiban tartja anyut.” Szavai fájdalmat okoztak nekem. A hálószobából a nappaliba, majd az ajtóhoz, több mint 10 métert sétáltam vele a karjaimban. Ő becsukta a szemét, és gyengéden azt kérte: „Ne mondj semmit a fiúknak a válásról.” Én bólintottam, kissé dühös voltam. Letettem az ajtón kívül. Ő elment a buszhoz, ami a munkába viszi. Én egyedül vezettem az irodáig.

A második napon mindketten lazábbak voltunk. Ő nekidőlt a mellkasomnak. Éreztem a blúza illatát. Rájöttem, hogy hosszú ideje nem néztem meg alaposan ezt a nőt. Rájöttem, hogy nem fiatal már. Halvány ráncok voltak az arcán, a haja őszült! A há-

zasságunk komoly áldozatot követelt tőle. Egy percig azon gon-dolkodtam, mit tettem vele.

A negyedik napon, amikor felemeltem, úgy éreztem, hogy vissza-tért egyfajta meghittség. Ez az a nő, aki 10 évet adott nekem az életéből.

Az ötödik és hatodik napon, úgy éreztem a meghittség érzése megint erősödött. Jane-nek nem beszéltem erről. Egyre könnyebb volt a karjaimban vinni, ahogy telt a hónap. Talán a mindennapos edzések megerősítettek.

Egy reggelen válogatott, mit vegyen fel. Felpróbált jó pár ruhát, de nem talált egyet sem, ami ráillett volna. Majd sóhajtott, min-den ruhám kinyúlt. Hirtelen rájöttem, hogy milyen vékony lett, ez volt az oka, hogy egyre könnyebben tudtam őt vinni. Hirtelen megértettem... Óriási fájdalmat és keserűséget halmozott fel a szívében. Öntudatlanul nyúltam feléje és megérintettem a fejét.

A fiúnk ebben a pillanatban lépett be és azt mondta: „Apu, itt az idő, hogy kividd anyut.” Élete fontos részévé vált, hogy látta az apját karjaiban kivinni az anyját. A feleségem jelezte a fiúknak, hogy jöjjön közelebb, és szorosan megölelte. Én elfordítottam az arcom, mert féltem, hogy az utolsó pillanatban meggondolom magam. Ezután a karjaimba vettem, kísértálm a hálószobából, keresztül a nappalin, az előszobába. A karjai lágyan és természe-tesen pihentek a nyakam körül. Szorosan fogtam őt, pont olyan volt, mint az esküvőnk napján. De a sokkal könnyebb súlya el-szomorított.

Az utolsó napon, mikor a karjaimban tartottam, alig tudtam meg-tenni a lépéseket. A fiúnk elment az iskolába. Szorosan tartottam őt és azt mondtam neki, nem is vettem észre, hogy az életünkből hiányzott a meghittség, az intimitás.

Elvezettem az irodáig ... Gyorsan kipattantam a kocsiból, anélkül hogy az ajtókat lezártam volna. Attól féltem, ha bármennyit is késlekedek, meggondolom magam. Felsétáltam az emeletre. Jane